

Beutazási engedély nélkül

Lk 17,21b

■ JAKAB BÉLA

A családi nyaralás ismételten emlékeztetett arra, hogy létezik generációs különbség, és talán soha nem volt akkora, mint most. A szülő másképpen látja a világot, mint a gyermekei, ebben nincs semmi újdonság. Szinte alig van átjárás a két világ között, és ez megdöbbentő. Keresni kell azokat a közös pontokat, amelyeken keresztül át lehet hidalni a távolságokat, ahol érthetővé válik a gondolat és a szándék.

A külföldi nyaraláshoz hozzátartozik korosztályom vízumréválma. Az az ország, amelyben felnőttem, nagyon szigorúan vette a külföldi utazást. Kétévente lehetett igényelni vízumot, és ez alól nem volt kivétel a keleti blokk bármelyik országa sem. Mindig ünnepet jelentett az utazási szándék eldöntése és a nyomtatványok beszerzése. Meg sem szükséges jegyezmem, hogy egyszerű halandó egy hivatalos és nem anyanyelven megfogalmazott kérvényt képtelen volt kitölteni. A család legokosabb tagja, keresztapám jött el ilyenkor, és hosszú órákon keresztül töltögette az oldalakat. Nagyon sok mindenre voltak kíváncsiak, és sok mindent kellett ismételni is. A beadás után jött a várakozás hosszú időszaka, majd az utazási engedély átvétele. Vágytunk a határon túlra, amely csupán néhány kilométerre volt az otthonunktól. Egy másik világ, amelyben ugyanazt a nyelvet beszéljük, ahol rokonaink élnek, akikkel van közös múltunk és közös beszédtemánk. Szüleim nem csupán a találkozás miatt fakadtak könnyekre, hanem a határ átlépésének a lehetősége miatt is. Az „otthon vagyok, biztonságban vagyok” érzése kimondhatatlan ajándék volt egy ilyen utazásnak.

Gyermekeim értik is meg nem is ezt a közel fél évszázados visszaemlékezést, de számomra az utazási engedély benyújtása és jóváhagyása feledhetetlen élmény marad életem végéig. Különös, hogy amikor az Isten dolgairól beszélünk, akkor a generációs különbségek lazulnak. Egy családban, azonos kegyességben Isten jelenléte nem lehet különböző. Amiben mégis különbözünk, az az út értelmezése, használata. Az én utam, ahogyan megismertem, amiként élem a mindennapjaimat, az a sajátom. Beszélék róla, hiszen beszélnem is kell, de azt előírni, más számára kötelezővé tenni felesleges. Ellenben csodálatos érzés az Isten jelenlétéről úgy beszélni, hogy az nem egy elzárt, bezárt világról szól, hanem mindenki számára elérhető lehetőség. Az Isten közelébe kerülni azt jelenti, hogy már földi életedben beléptél az országába. Része vagy a saját világodnak, annak minden sajátosságával, de része lehetsz egy be nem határolható világnak is, amelynek nincsen látható, körbehatárolt területi egysége, nem szükséges beutazási engedélyt kérni. Része lehetsz úgy, hogy elfogadod azt az áldozatot, amelyet Jézus Krisztus a keresztfán meghozott érted. Ennyi az egész. Nagyon szeretem, amikor olyanokkal beszélgethetek, akik számára ez egyértelmű, vagy legalábbis közel állnak az elfogadásához. Családomban – amely kiegészült a gyerekeink választottjaival, és több esetben a beszélgetések folyamán nem ugyanabban a malomban őrlünk – a hit mindent felülír, a hit egyesít. Minden

esetben hálás vagyok, amikor azt hallok, hogy a hit nem egy belterjes csoport kiváltsága. Mindenkié lehet, főként azé, aki akarja, akinek igénye van rá.

A hit, bár ajándék, mégsem az a fajta, ami után a világ annyira vágyakozik. Az tény, hogy az egyházat nyíltan elutasítókban is van egy ki nem mondott bizonytalanság a kérdésben, de könnyebb tagadni, mint megismerni annak működését. Nehezen érthető, hogy az egyház beszél egy nem e világi isteni jelenlétről, a mennyországról, a paradicsomról, ahová azok kerülnek majd, akik az utolsó ítélet után állampolgárai lesznek, azaz megkapják a beutazási engedélyt. Viszont beszél Isten országának földi valóságáról, ami által nemcsak zavar keletkezik, hanem egyfajta viszolygás is. Amit nem ismer az ember, attól tart, bizonytalanná válik. Itt szükség lenne ránk, Isten kortalan gyermekeire, hogy beszéljünk arról, hol is van ez az ország a földön, és minként lehet ennek az országnak részesevé válni. A kereszténység halk, alig látható és alig hallható, aki pedig beszél, annak mondanivalója nem mindig jelent segítséget. Szükség van azokra, akik tudják, hogy mit, mikor és hogyan kell mondani, olyanokra, mint az én keresztapám, aki hosszú órákon keresztül töltötte ki a beutazáshoz a formanyomtatványokat.

Nagyszerű zenészek, többek között Eric Clapton és Zorán is írtak az Isten országáról, annak szükségességéről, a könnyekről és a könnyek törléséről, az ott található csodáról. Sokan dúdolják vagy velük együtt énekelve gondolják át a szövegkörnyezetet, de elfogadóvá válni már nem olyan egyszerű.

Gyakran vagyunk hajlamosak leegyszerűsíteni a bonyolult dolgokat, a hitet is. Ne feledjük el, hogy így vált, lett olcsóvá a kegyelem, mivel nem voltunk hajlandóak bátran kimondani, hogy először meg kell változni, először fel kell ismerni a jelenlétét, először le kell borulni előtte és hagyni kell, hogy ő emeljen fel. Csak ő képes megmutatni a szemmel nem látható, de érzékelhető országot, ahol mindig jelen van, amennyiben vele együtt élnek, ha őt követik, gondolatban, szóban és cselekedetben. Hagytuk azt hinni, hogy egyes szakaszok átúgorhatók, könnyebbé tettük a beutazást, belépést, és közben azon csodálkoztunk, hogy mégsem vagyunk többen. A zöldhatár egy alternatív lehetőség az át- vagy bejutáshoz, de nem elfogadható megoldás. Pesszimizmusunk gyakran nem engedi elhinni, hogy sokan élnek Krisztussal, nagyon sokszor olyanok, akikről nem is gondolnánk. Ez a Krisztus-ország a csodák helye, ahová bárki beléphet, itt semmi nem számít, ami a világban el- és szétválaszt, itt mindenki otthon lehet, hazatalálhat.

Az Isten országának a megismertetése, a bejáratához való elkísérés Isten minden gyermekének a feladata és kötelessége. Aki ezt tekinti küldetésének, az nem mindig csak a keveset, az apadást, a megsemmisülést látja. Jörg Zink szerint alapvetően nyitott világban élünk. „Olyan világban, amely nyitott Isten jelenlétének titkaira. Olyan világban, amely nyitott a többi ember és az ő sorsuk iránt. De mindekelőtt olyan világban, amelyben semminek sem kell ugyanúgy maradni, ahogy van, amelyben nekünk, keresztényeknek nem kell kibékülnünk a hazugsággal és erőszakkal, a terrorral és a kizsákmányolással. Ez a világ nyitott saját jövőjére, a vége nem az elsüllyedés mocsara, hanem új teremtés.” Isten országa itt, a jelen világunkban az új teremtés, ahol úgy élhetünk, ahogyan Krisztus megígérte, amiként tanította. Ki ne vágyakozna ebbe az országba?